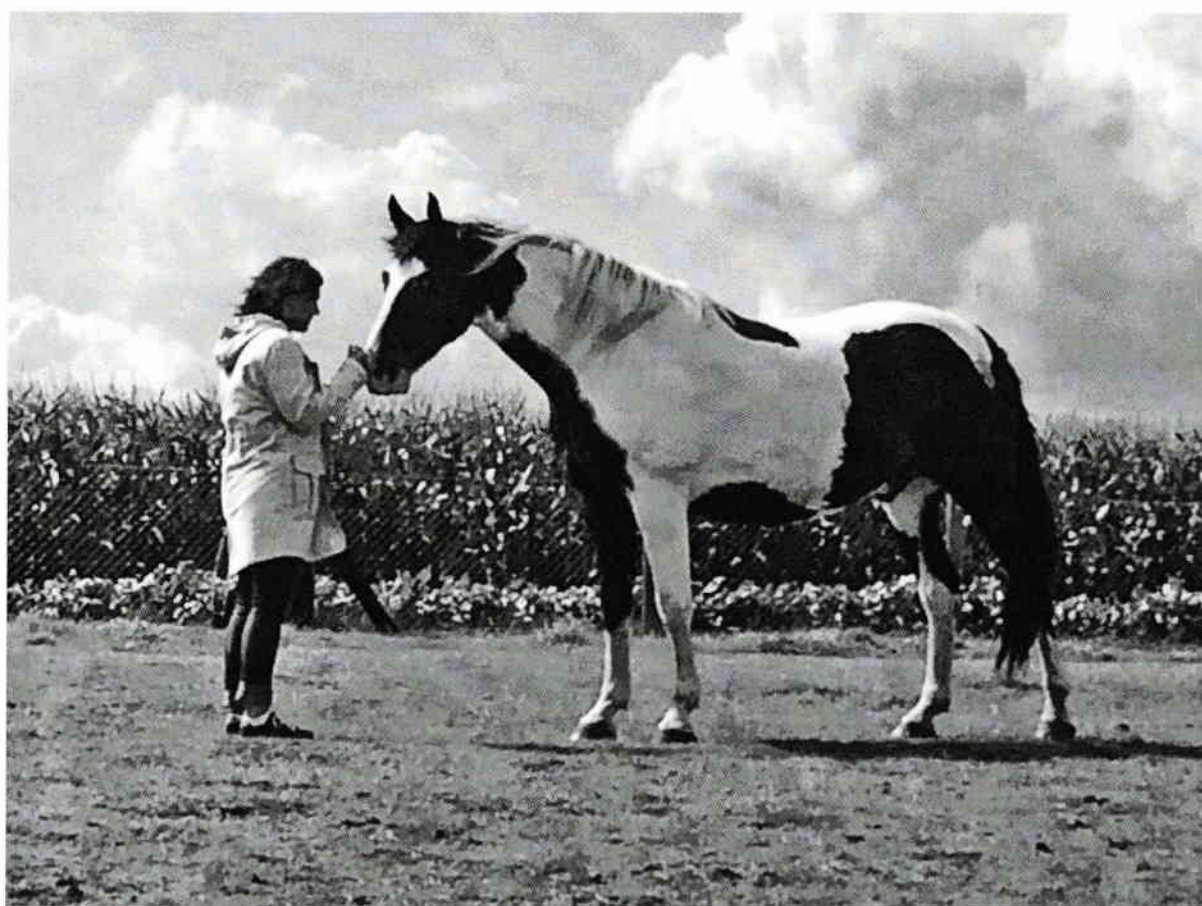

MEDLEMSBLADET

Föreningen för familje- och systemorienterad terapi i Stockholm Nr 3/2014

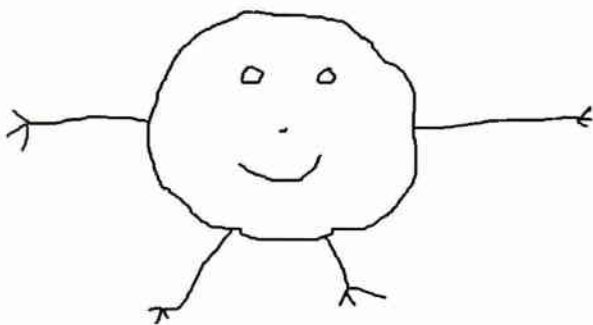

Summer School in Open Dialogue

Birgitta Lindholm och jag, Fanny Marell, beslutade oss för att åka på "Summer School in Open Dialogue" denna sommar. Vi var 18 anmälda studenter. Peter Robert (Belgien), John Shotter (England), Jim Wilson (England), Justine van Lawick (Holland) samt Jaakko Seikkula (Finland) höll i utbildningen.

Fortsättning på sidan 3

Människor kom till utbildningen från alla hörn, tre från Australien, en från Nya Zeeland, Belgien, Holland, Sverige, Malta mm. Psykiatrer, psykologer, psykoterapeuter, alla systemiker med lång yrkeserfarenhet inom olika områden. Vi möttes en sensommarvecka i Löven, Belgien, en gammal vacker stad strax utanför Bryssel.

John hade som uppgift att knyta våra samtal och resonemang till teori och olika begrepp. Han tog sin uppgift med stor passion och lust.

Dag två var temat "attunement", det vill säga ungefär intoning. Vi arbetade teoretiskt på förmiddagen med begreppet. Vad är det, vad innebär det och hur går det till? Hur kan man förstå detta fenomen? Vad skiljer det från empati? Anknytning? Hur mycket ligger det i språket och hur mycket ligger det utanför det verbala språket?

På eftermiddagen åkte vi så ut till en hästhage. Jag är rädd för hästar. Jag har aldrig haft någon naturlig kontakt med hästar, aldrig varit i stall. Tycker bara att hästar är mycket stora och smått nervösa. Har dragit slutsatsen att de väger mer än jag och att de därmed bör behandlas med respekt.

Vi fick till uppgift att i vårt huvud välja en av hästarna. Var för valde jag just den? Vad appellerar på mig? Utseende? Rang? När vi gjort detta och resonerat om saken fick vi, en och en, gå in i hagen. "Ta kontakt med din häst" var uppgiften.

Jag kan inte bara stå och vänta på vilken häst som helst, som just nu är nyfiken. Jag måste vända mig mot den jag valt. Jag måste visa intention. Jag kan inte rusa fram till hästen för då kommer den backa/springa. Jag behöver visa att jag vill just den något, men jag måste ta det varsamt så att den är med. Jag behöver locka den, fast jag inte kan dess språk och jag behöver möta den och bekräfta den när den kommer. Jag kan vara rädd men behöver hålla det i schack för att inte skrämna hästen.

Efteråt förde vi diskussionen vidare. Att tona in och skapa kontakt handlar om så mycket mer än enbart det verbala språket. Hur jag rör mig. Hur jag andas, hur rädd jag är/hur lugn jag är. Hur min röst låter.

Ibland riskerar vi terapeuter att bli huvudfotingar det

vill säga vi består av ett stort huvud på fötter utan mage. Vi bor i ord och teorier och har ingen kropp.

Dagarna gick vidare med olika exempel på hur man kan öppna upp och få till stånd dialoger. Jim visade film med sina lekfulla sessioner med familjer. I en film använder han drama och teater. Justine visar med rollspel hur hon arbetar i grupp med att få igång reflektion och samtal med föräldrar, som demoniserar varandra i samband med separation. Jaakko visar hur han genomför sitt senaste forskningsprojekt. Där mäter han attunement/intoning rent fysiskt/biologiskt i kroppen, hos terapeuter och patienter i pågående samtal. Hur patienters och terapeuters hjärtfrekvenser följs åt i samtalet, ökar och minskar i samspel med varandra. Peter visar sin senaste forskning, som handlar om hur studiet av hans egen släkthistoria kan göra teman, som familjehemligheter, begripliga. Hans forskning hämtar kunskap från vardagen och extraherar teman som lyfts upp i det generella. Hur påverkar det en släkt att ha en medlem med ett svårt trauma, som har varit med om att som soldat vara krigsfånge i koncentrations-/arbetsläger under andra världskriget? Alla respekterar honom, men ingen talar om det. Vad gör det med barnen? Vad skapar det för ritualer?

Hela dagarna fanns gott om utrymme för reflektioner och dialoger oss emellan. Hur förstår jag detta? Hur tänker du om detta? Och så mellan varven kommer John in med filosofi och teori som knyter an till ämnet.

Det var kul och inspirerande dagar. Vi kom hem trötta och belåtna.

Fanny Marell